Ч. 104. Пятниця 22 (9) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа скликаня делеґаций. — З ради державної. — Посольства Муляй Гафіда. — Положене на Кавказі.

В справі делеґаций відбуде ся — як звістно — в пятницю конференция, скликана президентом австрийскої делеґациї дром Фухсом. Після настрою в кругах делеґатів гадають, що християньско суспільники і правиця палати панів будуть домагати ся рішучо, аби обіцянка, дана спільним міністром, була додержана, так аби делеґация ще в червни зібрала ся і могла свою задачу ще в літі виповнити. Гадають також, що коли не на цілу сесию, то на кілька засідань бодай збере ся делеґация в часі від 20 до 30 червня с. р.

В палаті послів вела ся вчера дуже обширна дискусия над наглячим внесенем пос. Цеглиньского в справі галицкої адміністрациї. Виголосили довгі промови пп. Цеглиньский, Ґломбиньский і Ґлібовицкий, відтак Остапчук, др. Дністряньский і п. Міністер внутрішних справ др. Бінерт. На внесенє пос. Лянґа дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесідників „за" п. Дашиньского і „против" ґр. Дідушицкого. Слідуюче засіданє нині в полудне.

Не одно, але аж три посольства вислав Муляй Гафід до Европи. Крім берлиньского єсть окреме посольство льондоньске і окреме париске. Може хоч одно з них — думає Муляй Гафід — всеіє пересьвідчити міністрів і загал, що Муляй Гафід все був і буде приятелем і союзником тої держави, котра перша заявить ся за ним, а против нерішучого Абдуль Азиса. Всї три посольства виїхали рівночасно з Софії. Начальник париского посольства ждав однако видко на вислід посольства берлиньского, заки вдав ся в розмову з ким небудь над Секваною. Скоро же не міг діждати ся розмови з пп. Пішоном і Клемансо, удав ся до загалу і зложив представителеви Matin-а таку заяву: Нї один з нас не знає ні вашого язика, ні звичаїв — але ви Французи, не знаєте так само нас, ні нашого краю. Сказано вам, що наш пан, Муляй, єсть вашим ворогом. Неправда. Наш пан має велике поважанє для Франциї і хоче лиш бути вашим вірним приятелем. Неправдою єсть також, немов би Муляй був більшим приятелем Німеччини ніж Франциї. Наш пан єсть приятелем всїх. Ми же, бідні Марокканцї, мали все прихильність для Франциї і нічого так дуже не хочемо, як того, щоби Французи прибували до нас, вимінювали з нами товари, купували наші вироби і підпирали розвиток нашого краєвого промислу. Маємо лист Муляя до президента Фаллієра. Хочемо розмовити ся з вашими начальниками і намовити їх до угоди. Скоро то зробимо, удамо ся до Італії і там також заключемо договор. — Тимчасом ні президент, ні ніякий міністер послів не прийме. Посольство від'їде просто до Софії, не поступаючи до Іспанії. А така сама доля стрітила вже посольство льондоньске. Муляєви полишила ся мала відрада з посольства берлиньского. Чи схоче з неї скористати і в який спосіб, покаже найблизша будучність.

На росийско перскім пограничу склала ся подія, що може мати поважні наслідки. Тиждень тому вислано в. князя Николая, царского стрия, до закавкаского краю яко начального вожда росийскої армії, щоби зорґанізував военну поготову. Поділивши армію на два корпуси, розмістив один вздовж перскої, де лежить провінция Азербейджан. Там панує анархія. Напали турецких Курдів і бунт місцевих, кочуючих племен змусили християньску людність, Урмінців і Вірмен, до утечі в гори. Музулмани сприяють Туркам і тому вигнали перского

6)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

— Щож такого стало ся? Ти такий зворушений і такий — нечемний, як ще ніколи!

— Бо маю й причину до того. Дон Дженнаро приєхав тихцем.

— Як то? Позваляє? — спитала она нагально.

— Але не ясними, сухими словами — толкував він їй — ти знаєш, як він то робить. Ніколи не скаже просто: так або ні. Але він вимовив помешканє старій Чікуцці, що мешкає на другім поверсї в нашім домі.

— І то все! Як же то вяже ся з нами?

— То ти того не видиш? То буде наше помешканє, Кончетто. Він сказав Чікуцці, що потребує того помешканя від Нового Року для себе і каже єго відновити. Для когож би мав єго відновляти як не для нас?

— Тобі треба було єго насамперед спитати а не зараз тішити ся. Мені якось не хоче ся тому вірити.

— Можеш на то спустити ся, Кончетто, що так єсть, як тобі кажу. Я преці знаю мого тата. Він нічо не каже, але видить, до чого то іде і лагодить ся спокійно і практично до того. Даю тобі слово, що ми з новим роком поберемо ся. Отже будь весела і не жури ся. А ось я тобі ще й щось приніс. На! Возьми.

З тими словами подав їй кілька сьвіжених незабудьок, ще таки з росою, котрі очевидно лише що зірвав.

Она взяла маленькі делікатні цьвіточки в руку, уложила їх хорошенько а відтак їх поцілувала. Якось дивно тронута, так як то ще не бувало у неї, подякувала єму.

— Дай спокій — говорив він живо. — Нема о чім і говорити. Я преці знаю, що ти якраз сї синенькі цьвіти дуже любиш. Тому я тобі їх і приніс.

— А чи знаєш чому? — спитала она, споглядаючи задумчиво-ніжно перед себе.

— Мабуть длятого, що тобі подобають ся — відповів він.

— О ні, то має свою зовсім иншу причину, а коли будеш чемний, Ніколю, то я тобі то розкажу.

— Ну, то розповідай. Ходи, сядь собі і розповідай. Знаєш преці, як я то люблю, коли ти розповідаєш.

Сказавши то, сів собі на якийсь столець і притягнув дівчину, що лиш слабий ставила опір, собі на коліна. Кончетта, котра в своїй отвертости і природности не уміла удавати якоїсь неприступности, сіла собі єму на коліна і тронута споглядала знову на цьвітки, котрі все держала в руці. Зачала трохи жмурити очима, як колиб їй мимоволї тиснули ся сльози і потерла собі рукою по очах. Відтак зітхнувши легко відозвала ся з ніжним чувством: Кілько разів подивлю ся на сї цьвіти, то все мушу нагадати собі мого бідного тата, котрий вже давно помер. А все-таки я ще дуже добре собі пригадую, коли я була ще маленькою дитиною, як він взяв мене на коліна, поклав мені руку на головку і шептаючим голосом розповідав мені всіляку всячину. Одного вечера, то було ще в Кампобассо, де ми давнійше мешкали, в чудовокрасний літний вечер, розповідав він також. — Чи знаєш ти, Кончетто, чому отсї маленькі синенькі цьвіточки називають ся незабудьками? — Так зачав він розповідати.

Відтак нараз урвала, подивила ся на свого Ніколю і відозвала ся зміненим голосом: Але то певно тебе нудить, Ніколю. Ви мужчини не маєте ніякого спочутя для таких трогаючих історий.

— Нехай і так, але ти розповідай. Коли ти розповідаєш, то все цікаве — запротестував він любезно.

— Отже — зачала она розповідати своїм ніжним задумчивим способом — я не знала, длячого сї синенькі цьвіточки називають ся незабудьками*), а тато розповідав дальше: Коли Господь Бог сотворив сьвіт і зьвірята, птиці, людий і ростини, то кождому дав єго імя і сказав: Ідіть же та вишукайте собі красне місце в новім сьвіті, а не забудьте, як котре називаєте ся. Але ледви що они розійшли ся і Господь Бог гадав, що буде вже міг собі трохи відпочати, як вже вернула ся назад маленька невизначна цьвіточка на тоненьких ніжках, спустила засумувана синеньку головку в долину і прошептала трівожливо: Ах, ти любий Боже, лиш не гнівай ся на мене, що я забула знову своє імя. А вже не знаю, як називаю ся. Щож подумають собі люди о мені коли я навіть не знаю, як називаю ся! Тод

*) По італїяньски називають незабудьку: Non scordardi me — „не забувай на мене".

ґубернатора а другого висланого з Тегерану з войском примусили до відвороту. Турецке войско вступило на перску територию, будь то би для привернення ладу. Росия підозріває в тій акциї Туреччини заборчі пляни цілого Азербейджану і тому згромадила значні сили войска на цілім пограничу. Начальник корпусу розміщеного на границі Персиї, Снарский, користаючи з нападу перских опришків на росийску територию, перейшов через границю з цілим корпусом під покривкою погоні, а правдоподібно для окупованя провінциї Азербейджану.

З розпоряджень вел. князя Николая видно, що Росия не хоче бути заскочена Туреччиною, котра, як доходять вісти до Петербурга, спровадила в послідних часах богато армат Крупа нової системи до Арменії, щоби розділити їх між полки артилериї, висунені до росийскої границі, а надто перенесено головну кватиру 4. корпусу турецкої армії до Ерзерум, столиці Арменії, а командантом зроблено Муктара-Ахмеда-башу, вихованого в Берлині, котрий уходить за здібного стратеґіка. Хоч Туреччина випирає ся своїх военних намірів, то однак приготовленя, які робить, потверджують здогади. Туреччина старає ся позискати собі симпатию тамошної людности, навіть Вірмен, роздаванем безплатно збіжа, що єсть знаменитим средством по причині неурожаю минувшого року. Крім того турецкі аґенти закуповують на Кавказі худобу та ячмінь і сіно для коний.

Новинки.

Львів, дня 21-го мая 1908

— **Є. Е. ВПр. Митрополит** ґраф Андрей Шептицкий виїхав на канонічну візитацию в сусідні деканати і верне около 9 червня до Львова.

— **Перенесеня.** Гал. Дирекция почт і телеграфів перенесла офіцияла почтового Андрія Ковальского і асистента почтового Корнила Льондоньского з Чорткова до Кракова.

— **Конкурс.** Виділ Руского Тов—а педаґоґічного у Львові розписує отсим конкурс на дві посади учительок школи вправ приватної женьскої семінариї учительскої удержуваної Товариством. О сї посади можуть старати ся учительки з кваліфікациєю до народних зглядно виділових шкіл; пожадана є довша практика в звавю учительскім і условини до взірцевого веденя шкільних практик. Обовязки 24—28 годин тижнево науки. Тов—о дає стале винагородженє після умови, а по трех роках служби стабілізує і запоручує ренту, забезпечену всякими правними вимогами. Подання належить вносити до 15 червня 1908 на руки Виділу Руского Тов—а педаґоґічного у Львові, при ул Сикстускій ч. 47.

— **Дрібні вісти.** Закінченє науки на курсі неграмотних Тов-а „Просьвіта" у Львові відбуде ся в неділю дня 24 с. м. о 4 год. по полудни в школі ім. Шашкевича ул. Скарбківска ч 26. — Сьвящ. Ксенофонт Ванькевич видав в Каменци подільскім в нашій мові книжку з проповідями церковними під заголовком: „Проповіди до малоруського народа на єго рідній мові". Ціна 35 копійок. — На Шевченковім вечері в Полтаві було виставлене гарне погрудє Шевченкове, вроблене молодим різьбарем Гаврилком. — Кляра Шренцель згубила на ул. Кароля Людвика золотий годинник з брилянтиком вартости 100 К.

— **Стереженого Бог стереже.** Львівский „Сокіл" (ул. Руска ч. 20) висилає статути і поданя до Намістництва в справі заложеня пожарної філії кождій громаді на жаданє даром і оплатно та долучує потрібні поясненя. По звороті підписаного подання 10 ма членами комітету основателів вносить львівский „Сокіл" се подане до Намістництва і рівночасно висилає комітетови основателів дальші інформациї, коли і як урядити перші загальні збори, яким найлекшим способом набути сикавку, если її ще громада не має і як урядити курс пожарництва, щоби се громаду нічо не коштувало. З огляду на надходячу пору, в якій буває найбільше пожарів, радимо чим скорше закладати по всіх громадах пожарні „Соколи" де їх ще нема, а не ждати, щоби аж нещастє пожару пригадувало потребу такого товариства. Стереженого Бог стереже!

— **Про страшну градову тучу в Тернопільщині,** про котру ми вже коротко доносили, подаємо в слідуючім докладнійші вісти: Жертвою тучі впала полуднева часть тернопільского повіта від Козови аж до Скалата, кільканайцять сіл, котрі представляють страшний образ знищеня. Поля витовчені до тла і замулені, множество будинків, хат, стоділ і стаен понищених, 2 церкви сильно ушкоджені, плоти, сади, пасіки порозношені, придорожні дерева, стовпи і хрести повалені. Одним словом — страшна руїна, яку збільшає се, що потоки і річки, наслідком градового хмаролому, нараз виступили з берегів та розлили в небувалих доси розмірах, заливаючи висше положені части сіл. Шкоди, нанесені орканом, треба числити на міліони корон, з чого лише дрібка була обезпечена.

Найбільше потерпіли села Почапинці і Забойки, а також Серединці і Драганівка. В Почапинцях повалив оркан множество придорожних дерев, вирвавши деякі з корінем. Сади понищені цілком, а дерева садові звалені на купи і поломані. Будинок громадский, що стояв на відкритім місци, зістав прямо знесений, а бляху з єго криші порозносило далеко по полях, покрутивши єї і подерши наче папір. З другого громадского дому знесло дах, критий черепом. Черепа позаносив вихор далеко на поля. З шкільного будинку зірвало вежу. Недавно збудовану стодолу Кароля Піняковского розніс вихор на дрібні кусні. Крім того звалив вихор ще двайцять кілька стоділ, розносячи солому та пашу по селї і полях. Громадский млин потерпів також дуже. Вода, наслідком наглого виливу і напору вихру на став, зірвала і залила млин, а вихор зірвав з него дах. Крім того всі будинки в селї ушкоджені.

Про силу оркану в Почапинцях може сьвідчити слідуюча подія. Селянин Іван Затор віз з Глубічка великого робітників двома возами. Коли вози виїхали на горбок, виставлений на сильнійший продув, ударив нараз оркан і вивернув оба вози та розірвавши їх на кусні, порозносив їх так, що поодинокі части возів знайдено аж в сусідних селах. Пять робітників віднесло при тім тяжші рани, прочі потовкли ся.

Рівнож великі шкоди потерпіла Драганівка, де зірвало дах з костела. В фільварку Ковалівці з самого початку бурі вдарив грім в двір і знищив дах. Дах, критий бляхою, рознесло, стелі завалили ся. Нову стодолу вхопила воздушна труба та крутячи нею, наче помелом, рознесла єї на кусні. На горальни і на деяких инших будинках позривало дахи.

Жертвою градового оркану впали слідуючі громади: Янівка, Почапинці, Ходачків великий, Забойки, Бупнів, Березовиця велика, Мишківці, Оленівка, Острів, Глубічок великий, Драганівка, Серединці, Ковалївка, Товстолуг, Юзефівка, Богатківці, Дичків, Кипячка, Красівка, Купчинці і т. д. Наочні сьвідки оповідають, що сї місцевости та їх околиці представляють прямо поражаючий вид. Поля поорані вирвами, які зробила вода, низші поля залиті, деякі части сіл здемольовані. Можна собі уявити силу оркану, коли камінні придорожні хрести, зірвані з своїх підстав, лежать кинені вихром по кілька метрів від своїх підстав.

В Забойках кільканайцять стоділ цілком знищені. Зі школи зірвав оркан великий, бляхою критий дах враз з кроквами і перекинув єго далеко, за дорогу. Стелї запали ся. Дзвіниця церковна сильно ушкоджена.

В Ходачкові великім падаюча під напором вітру стайня придавила на смерть 14-літного пастуха, що схоронив ся там перед громом.

відповів Господь Бог: Ах, ти малий забудьку, як же ти міг забути навіть своє власне імя? — От і наробила ся велика біда, а мала безіменна цьвіточка зачала гірко плакати, аж Господь Бог наконець сказав: Ну, ідиж та диви ся, щобись собі давала в сьвіті раду — а „не забувай на мене!" — Тоді висунула ся синя цьвіточка скромно і пішла в сьвіт, а коли люди єї питали: Як ти називаєш ся? то она відповідала боязко і щиро: „Незабудька".

В тихім шепоті настала мала перерва. По отвертій льоджджі повіяло лагідним тихим вітерцем, котрий поніс відгомін слів дальше так, що підслухуючий під дверми в гостинній комнаті видів крізь дірку від ключа, що можна було видіти, але не чув нічого.

— Чи не красна? — спитала Кончетта наконець лагідно і глянула несьміло свому нареченому в очи.

— Така красна як ти, Кончетто, — відповів той і поцілував єї ніжно в уста.

Але она позістала в своїм задумчиво-сумовитім ніжнім зворушеню і відозвала ся знову по хвили: Мені здає ся, що я би скорше забула власне імя як мого тата.

— Добре робиш — відповів він сердечно — правдива любов все перебуде.

Нараз отворили ся двері, поза котрими Дон Леоне з біючим серцем доси підслухував, на око спокійний і умірний, але все таки глубоко тронутий і мов би єго щось перло поставити ще раз руку на головку своєї дитини і як тоді в безвинних, щасливих часах глянути в ясні дитинячі очи. Опісля готов був охотно винести ся звідси і в найглубшім укритю зносити дальше прокляте свого житя. Непізнаний, яко чужинець, хотів він пересунути ся попри найсьвятійше, що ще було для него на сім сьвіті і ніби в леті прожити хвилинку в тім блаженнім раю, який він на завсїгди стратив.

Кончетта встала зараз, коли побачила згорбленого, блїдого чоловіка, виходячого на льоджджу і шепнула змішана та споглядаючи з під ока на него: Чужинець!

— Моя люба дитинко — відозвав ся Дон Леоне слабим, легко дрожачим голосом — вибачайте, що коли вам на хвильку перешкаджаю. Але я мушу конче вийти до міста і хотів би вас просити, щоби ви сховали мені лярес, аж доки не верну — в нім єсть шїсдесять лїрів.

Сказавши то і отворяючи полярес, приступив близше до Кончетти, котра зі щораз більшим здивованем дивила ся на него і не могла анї на хвильку звести очий з немічної похиленої постаті. Механїчно сягнула по полярес, але з дива і несподіванки не могла й слова промовити.

А Дон Леоне в своїй утомленій рівномірности говорив дальше: Маю надію, що ще побачу ся з вашою мамою, але коли би — — Гм, а то що за такі красні цьвіточки у вас? — перебив він собі нагло і показав рукою на малу китичку незабудьок.

— Non scordardi me! — відповіла Кончетта з тяжким поважним наголосом і видивила ся на него своїми великими чорними очима, мов би хотїла тим словам надати ще якогось иншого значіня, якогось напімненя.

Дон Леоне станув тепер дуже близько коло неї і мов би пертий якоюсь тайною силою, якимсь надземним чаром положив свою праву руку на єї головку і через малу хвилинку придивляв ся їй сердечно.

— А чи знаєш ти, Кончетто — сказав він тихим, трохи щирійшим голосом, — длячого отсї маленькі синенькі цьвіточки називають ся незабудьки?

А коли она з превеликого дива все ще не знала, що має казати і думати, говорив він дальше з якимсь дивним, ніби молодечим щасливійшим наголосом, який може пригадав собі ще давної минувшости: Коли Господь Бог сотворив сьвіт і всї зьвірята, птиці, людий і ростини, то дав кождому —

Потрясаючий крик роздав ся нараз по цілій льоджджі. В тій же хвили обняла Кончетта в якімсь пристрастнім і корчевім зворушеню своїми руками незнакомого чоловіка за шию і з плачем радости крикнула: Тату! Тату! Любий тату!

(Дальше буде).

В Середицях звалив гураґан 26 стоділ а стріхи порозносив по полях

В Березовици великій місцева ріка так виляла, що забрала з собою дві стодоли і одну хату. В селах Мшковиці, Буцнів, Тевстолуг, Богатківці і Іщків (підгаєцкого повіта) вихор знищив кільканайцять дахів та до тла вибив озимину. В Оленкові (Бережанщина) звалив вихор двірску стайню.

В цілім рейоні, захопленім орканом і градом, розпука. Староста тернопільскій об'їхав діткнені нещастем села свого повіта, оглядаючи шкоди. Акция публична в цїли несеня помочи є конечною та не терпить проволоки.

— **Ватага Васїньского** стане небавком бо вже 19 червня перед судом. Так великої ватаги вломників і злодіїв не виділа мабуть ще нїяка лава судиїв присяжних у Львові. Крім Васїньского, а поправдї Снеґуцкого і его жінки засяде на лаві обжалованих ще 13 виновникі і злодіїв та їх спільників, вглядно спільничок. Найважнїйшу ролю буде грати Васїньский, бо буде мусїв відповідати аж за 13 великих крадежий з вломом. Розправа розписана на 14 днів, а вести буде радник Берзон. До розправи покликано звиш 120 сьвідків.

Едмунд Снеґуцкий званий фальшиво Васїньским, родом з Івановиць, Калїского повіта в Росиї, есть молодим чоловіком, бо родив ся 1877 р. і росийским підданим, а прибирав собі всїлякі прізвища як: Петро Боба, Едмунд Бабїньский, Балїньский, Васьневский, Васїньский і т. п. Крім убийства в грудни м. р. в Празї, допустив ся він ще слїдуючих крадежий з вломом: 1. В Тарнові у вересни 1906 у банкіра Машлера, де вкрав звиш 800 К; — 2. в падолисті того року в Коломиї добув ся до склепу ювилера Фаерштайна і забрав годинники, та біжутериї вартости кількасот кор; — 3. в лютім 1907 добував ся до контори Корнбліга в Станиславові і вибивав вже з пивниці діру до склепу (тут помагали ему Кос, Литвин і Ґотвальд); — 4. в серпни 1907 добув ся до руского Тов. кредит. урядників і сьвящеників у Львові і вкрав 152 кор. п. Гр. Грозикови, урядникови тогож Тов., перстїнь і льос Boden Credit; — 5. в тім самім часї добував ся до касового льокалю збору жидівскої громади у Львові; — 6. у вересни в ночи на 7-го добув ся в ринку до ювілерского склепу Берти Сассової і забрав звідтам всїляких річий на 8090 кор; зі склепу Рубінфельда вкрав готївку около 240 кор. а з трафіки Ваврова тютюн, марки і бланкети векслеві вартости звиш 500 кор.; — 7. вечером дня 28 вересня вломив ся до помешканя директора руского театру п. Стадника при ул. Красїцких і вкрав готївку 1700 кор., 12 рублїв, біжутериї і ґардеробу п. Стадникової і револьвер вартости звиш 1000 кор.; — 8. в жовтни вкрав у Відни в Тов. „Tempelverein“ 2935 кор. готївкою, золоту медаль вартости 1000 кор. і цїнні папери вартости около 9000 кор. а секретареви тогож товариства, Фр. Бондїму 2000 кор. готївкою і заграничні монети вартости 80 кор.: — 9. в тім часї добував ся в Ряшеві до склепу ювілера Шіффа; — 10. добув ся до банку кредит. в Перемишли і вкрав 11.455 кор. а директорови Зільберфельдови 7 купонів; — 11. в ночи на 3-го падолиста вкрав в Ґрацу в льокали жидівскої громади цїнні папери вартости 750 кор.; — 12. в грудни добував ся до склепу ювілера в Празї а втікаючи, убив дозорця вязниць Кавтского; — 12) в грудни 1907 добув ся до уряду податкового в Калуши і вкрав готївку 75.452 кор. та цїнні папери, вартости 22.455 кор. а поборцеви Подгалїчеви черевики. Крім того намавляв сидячого з ним у вязници в Станиславові Гната Кучеру, щоби поміг ему втечи а в липни м. р. поміг втечи Шварцерови, засудженому за рабунок і Шиптурови, обжалованому о крадіж.

Яко спільники Снеґуцкого-Васїньского засядуть на лаві обжалованих: Володислава з Ваховских Снеґуцка, жінка Снеґуцкого, лїт 29, за участь в крадежах і укриване крадених річий, дальше: Ізидор Кнобльох, син шинкаря з Замарстинова, лїт 21; Леопольд Тіттель, золотар зі Львова, лїт 35; Фльориян Адамский, аґент торговель., лїт 37, з під Бельска; Віктор Міхальский, челядник бронзівничий, лїт 35, родом з Кракова; Теофиль Шветлїх, челядник бронзівничий, лїт 24; Вільгельм Гіттнер, лїт 30; Станислав Усценьский, властитель робітнї бронзівничої у Львові, лїт 32; Францїска Усценьска, жінка попередного, лїт 25; Люйза Тіттльова, жінка наведеного попереду, матїр 4 дітий; Станислав Вальоха, дозорець визниць у Львові, лїт 44; Мария Вальоха, жінка попередного, замешкала в Самборі; Юрий Костур, статист руского театру, лїт 26, порадив Васїньскому і Шветлїхови, щоби обікрали помешкане дир. п. Стадника і намавляв до обікражи „Карпатского союза“ і „Народ. Торговлї“ в Коломиї; на конець Маер Ляйб Байшпіль, челядник малярский, лїт 25.

Телеґрами.

Відень 21 мая. При краснїй погоді відбув ся нинї поклін шкільної молодежи, зложений Цїсареви в Шенбрунї. В торжестві тім взяло участь 82.000 дітий. Хлопцї в темних одінях, дївчата в білих суконьках, з лентами уставили ся перед палатою в Шенбрунї. На терасї явив ся Цїсар з членами цїсарскої родини. Крім того були присутні: члени цїлого дипльоматичного тїла, Мінїстри, достойники двірскі і державні та запрошена публика. Дїти з товариство „Фільгармонїя“ відспівали торжественний імн а відтак панна Бляйбграй з Бурґтеатру виголосила деклямацию „Австрия представляюча поклін дітий“. По відспіваню кількох пісень славлячих доброту серця, ревність і замилованє до працї Цїсаря, слїдувала апотеоза дітий, котрі уставили ся так, що творили собою початкові букви імени Цїсаря і число 60. Цїсар зійшов з тераси до парку, де подякував аранжерам за ту красну манїфестацию, котра зробила на Монарха глубоке враженє.

Відень 21 мая. Нинїшне засїданє палати послів розпочало ся з причини поклону дітий зложеного Цїсареви в Шенбрунї, аж о чверть на 1. По відчитаню внесень і інтерпеляций промавляв др. Дїдушицкий против пильности внесеня пос. Цеглиньского.

Лїсбона 21 мая. Посла Коста, котрий сказав в палатї, що мінїстри франкісти, котрі підписали декрет в справі диктатури, тим самим підписали для себе приватний і полїтичний вирок смерти, визвав один з бувших мінїстрів на поєдинок. Коста відповів, що чоловікови підписаному на тім декреті відмавляє всякої сатисфакциї.

Петербург 21 мая. На вчерашнім засїданю комісиї буджетової Думи заявив товариш мінїстра війни, що нове узброєнє польної артилериї есть майже вже укінчене і на случай війни есть досить нових материялів і пушок. Комісия ухвалила кредит на будову доріг стратеґічних в західних пограничних округах.

Курс львівский.

Дня 20-го мая 1908.		Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		567·—	574·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		100 —	105·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		562 —	568 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		110 30	111·—
Банку гіпот $4^1/_2$%		99 30	100·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.		100 10	100·80
4% листи застав. Банку краєв. .		94 70	95·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		97·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.		97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		94·60	95·30
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .		100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		94·10	95·80
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		96·20	96·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.		94·30	95·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		112·—	122 —
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	50·55	54 55
Угорскі черв. хреста	Курс віденьский	27·75	29 75
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	Курс віденьский	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.	Курс віденьский	68·—	72·—
Базилїка 10 кор.	Курс віденьский	20 90	22·90
Joszif 4 кор.	Курс віденьский	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	Курс віденьский	9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·32	11·40
Рубель паперовий		2·51	2·53
100 марок нїмецких		117·40	118·10
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Крехозецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).